

„Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hoc mi is megvigasztalhatunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. ”
Ámen (2Kor 1,3—5).

Dr. Mester Lajos tőlünk elköltözött és Urunkhoz tért testvérünk ravatalánál tegyünk vallást Istenbe vetett hitünkről a 90. zsoltár I és 2. versének éneklésével: Tebened bízunk eleitől fogva

A halál rontása feletti fájdalomunkat, gyászunkat vigyük Isten színe elé imádkozva a 130. zsoltár szavaival: „A mélységből kiáltok hozzád, Uram! Uram, hallgass meg az én szómat, legyenek füleid figyelmesek könyörgő szavamra! Ha a bűnöket számontartod, Uram: kicsoda maradhat meg? Hiszen tenálad van a bocsánat, hogy' féljenek téged. Várom az Urat, várja az én lelkem az Urat, és bízom az ígéréteben. Várja lelkem az Urat jobban mint az örök a reggelt, az örök a reggelt. Bízzál lelkem az Urban, mert az Urnál van a kegyelem és bőséges nála a szabadítás! Ámen.

Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet ezt mondja Istenünk; hallgassuk figyelmesen a vigasztalás ígét, amint szól hozzánk a Máté evangéliuma 10. fejezet 26-32 verseiből: „ Ne féljete hát tőlük! Mert nincs olyan rejtett dolog, amely le ne lepleződnék, és olyan titok, amely ki ne tudódnék. Amit mondok nektek a sötétben, azt mondjátok el napvilágnál; amit fülbe sűgva hallotok, azt hirdessétek a háztetőkről! Ne féljete azoktól, akik a testet megölik, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljete, aki mind a lelket, mind a testet elpusztíthatja a gyehennában. Nem úgy van, hogy két verebet adnak egy fillérért, de egy sem esik le közülük a földre Atyátok tudta nélkül? Nektek pedig még a hajatok szála is mind számon van tartva. Ne féljete tehát: ti sok verébnél értékesebbek vagytok. Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt..”

Gyászoló családtagok, végtisztességet adók! Testvéreim az Ur Jézus Krisztusban!

Mennyei Atyánknak mindig van vigasztaló, biztató üzenete számunkra: egészségünkben, betegségünkben, megelégedettségünkben és szomorúságunkban, találkozásainkban és elválásainkban. Most ezen a temetésen szólal meg számunkra a - a reménység jegyében - az evangélium szava.

Ne féljete! Gyakran elhangzik ez a felszólítás a Bibliában. A félelem, mint az árnyék, elkísér minket egész életünkben. Van, amikor konkrét formában jelentkezik, valóságos fenyegetettségben, veszélyek között, van, amikor közvetett módon van jelen életünkben: aggodalmaskodásban, kicsinyhitűségben. Mennyi félelem, szorongás, rettegés lehetett elköltözött testvérünk életében is: életének nehéz időszakaiban, mostohasága éveiben, a családjáért való küzdelmében! Mennyi félelem a betegségben, annak tapasztalásában, hogy napról napra fogy az erő, vajon mi lesz velem! Es közben hányszor meríthetett erőt Krisztus bátorító szavából: ne félj! Titeket, mindnyájunkat megszólít az Ige. Külső bebiztosítottágunk ellenére sok félelemmel viaskodunk. Sok rossz hír érkezik hozzánk környezetünkből, a nagyvilágból.

És legnagyobb félelmünk az utolsó ellenséggel, a halállal kapcsolatos: valóban, a Biblia szavával: a halál árnyékának völgyében élünk.

Isten életünk titkának az ismerője. Ő tudja a mi formáltatásunkat, gondolataink sincsenek rejtve előtte. Életünk minden fordulatánál ő van mellettünk (még ha nem is így érezzük talán). Ő tudja azt is — és ez a legnagyobb titok, a legnagyobb csoda — hogy Krisztusban az életre választott, rendelt. Milyen drága ez a hit, ez a tudás! Ezt a titkot Isten kijelentette nekünk szent Fiában. Nem tűnnek el a bajok, „kívül harcok, bent félelem”, de tudjuk, hogy kihez tartozunk, kinek a hatalma őriz bennünket. Valaki azt mondta: az út bizonytalan, a cél az biztos. Sok mindent nem értünk. Itt a földön maradnak a nyomasztó, fájdalmas kérdések az életünkben, de teljes szívünkkel, teljes meggyőződéssel vallhatjuk: Isten kegyelmétől senki el nem szakíthat minket. Egyszer ezek a titkok nyilvánvalókká lesznek, „majd a fátyol szétszakad”, és megértjük, hogy végig Isten kegyelme hordozott. Hogy a testi és lelki keresztek is a javunkra szolgáltak. Lelepleződik sok takargatott, letagadott emberi bűn, és nyilvánvalóvá lesz Isten végtelen jósága.

Jézus azt tanítja, hogy elsősorban ne a testi fenyegetettségétől féljünk (amikor ez a kijelentés elhangzott, akkor üldözésekkel, börtönnel, gyakran halálos ítélettel kellett a követőinek szembenézni). Sokkal nagyobb veszély, tragédia az, ha lelkünket veszítjük el, egymással, Istennel való kapcsolatunkat, örök életünket. Aki mindvégig kitart, az üdvözü.

Elhangzik a jól ismert, sokat idézett tanítása megváltó Urunknak, amit a Heidelbergi Káté soraiban is megtalálunk: nektek még a fejetek hajszálai is mind számon vannak tartva. Jézus egy mindennapi példát említ. A veréb a legelterjedtebb madár a világon, értéktelen, közönséges kis teremtés: Isten azonban még azt is számontartja. Mennyivel inkább minket, akiket saját képére és hasonlatosságára teremtett, értelemmel ruházott fel, akiket szent Fia élete árán megváltott. Jézus határozottan kimondja: értékesek vagyunk. Lehet, nem ezt mondják mások, lehet, hogy a csalódások miatt mi sem sokra tartjuk magunkat, de meg kell hallanunk: kifejezhetetlen értéket képvisel az életünk. Nagypénteken elhangzott: életünk árát Krisztus golgotai keresztye mutatja. Ennek a fényében kell látnunk magunkat, de másokat is. Rendkívüli kincs van a birtokunkban. Semmi sem fontosabb annál. Itt nem pusztán fizikai létünkről van szó, hanem Istenhez és egymáshoz tartozásunkról. Azért vagyunk drágák, becsesek, mert Isten annak tart. Mert Krisztus megváltott. Mert testünk a Szentlélek temploma.

Ilyen értékes élet volt elhunyt testvérünké is. (Életrajz)

Dr. Mester Lajos 1942. március 29-én, Karcagon, egy 9 gyermekes család negyedik gyermekeként látta meg a napvilágot. (Édesapja: Mester Károly, édesanyja: Kovács Eszter). Az elemi iskola elvégzése után szülei elé állt a kéréssel, hogy ő gimnáziumba szeretne járni, gyógyszerész szeretne lenni. Édesapja látta benne a szorgalmat, a tehetséget és a végtelen tudásvágyat így beleegyezett és lehetőségei szerint támogatta tanulmányait. Korai elhivatottsága már abban is megmutatkozott, hogy reál gimnáziumot választott, így lett a karcagi Gábor Áron Gimnázium tanulója.

Osztálytársai szerették, tanárai elismerték. A gimnáziumot 1960-ban sikeres érettségi vizsgával fejezte be. Ezután a Szegedi Orvostudományi Egyetem Gyógyszerésztudományi Karára nyert felvételt. Első jeles vizsgáját megünnepelte: konflis kocsival „úrként” ment haza,

ezzel kivívta magának és családjának a még nagyobb szeretetet és tiszteletet. Az Egyetemen ismerkedett meg Pataki János körorvos másodszülött gyógyszerészhallgató lányával Zsuzsannával, akivel 1964. március 28-án egy életre elkötelezték egymást. Első fia, Lajos még az egyetemi záróvizsgák alatt megszületett.

Gyógyszerész diplomáját summa cum laude vehette át. Büszke volt eredményeire, de nem engedte meg magának a tévedést, a gyengeséget. Nem ismerte azt a szót, hogy feladni vagy hogy megalkudni. Az egyetem elvégzése után várta a hivatás, azonnal dolgozni kezdett. Első munkahelye felesége falujába Kálóba vezette, ahol a helyi gyógyszertár alkalmazott gyógyszerésze volt. Innen vonult be katonának. Pár év múlva családjával Szécsénybe költözött, ahol egy nagy gyógyszertárban gyógyszertárvezető helyettesi állást kapott. Ebben az időben született második fia, Bálint. Amikor pedig a mezőtúri nagygyógyszertárba gyógyszertár vezetői állást hirdettek, arra sikeresen pályázott. Így térben is közelebb került szüleihez és karcagi családjához, akiket még inkább tudott segíteni, támogatni. Ebben a városban született meg harmadik fia, Balázs.

Mindig kereste a szakmai kihívásokat, nagy felelősségtudattal rendelkezett. Oktató gyógyszerészként asszisztenseket, gyógyszerészeket képzett. Ezekben az időkben indult el a doktorcím megszerzéséért. Megszületett negyedik gyermekük, Zsuzsanna. 1979-ben felkérést kapott a szolnoki Gyógyszertári Központ Gyógyszergazdálkodási Osztály vezetői állására, így a család 1980-ban a megyeszékhelyre költözött. Ez akkoriban egy rendkívül felelősségteljes állás volt, az akkori Szolnok megye gyógyszerellátásának minősége függött tőle. Azonban mindig is hiányzott neki a tára, a gyakorlati gyógyszerészet, a betegek, így amikor a 90- es években felbomlott a gyógyszertári központ és elkezdődött Magyarországon a gyógyszertárak privatizációja, megalapította Szolnokon a Magiszter Gyógyszertárat. Vállalkozását feleségével, gyógyszerész kollégájával és családi befektetőkkel együtt működtette. Nem voltak könnyű évek, de talán ezek voltak a legszebbek. Ekkor vette át a besenyszögi gyógyszertárat, melyet Pax Corporisnak nevezett el, valamint építette fel Tizzasülyön a fiókgyógyszertárat. A Makovecz Imre által tervezett gyógyszertár, oltárra emelte a gyógyítást, ami benne már gyermekkorában megfogalmazódott a „kis füves asszony nál”. A falusi patika közel hozta hozzá az embereket, a segítségnyújtás, gondoskodás területén.

Mindenkinek segített. A betegek tisztelték, szerették, bizalommal fordultak hozzá. Háza ajtaja mindig nyitva állt előttük, még az éjszaka közepén is szívélyesen segített a segítséget kérőknek. Támogatta az egyházat, iskolát, különböző karitatív szervezeteket. Gyermekéből orvost, gyógyszerészt, mezőgazdászokat nevelt. Unokáinak példakép, munkássága élete. Jelmondata: „Non recuso laborem” — Nem futamodom meg a munkától. Ez a latin nyelv alapján, akár így is fordítható:

Isten által rám rótt feladatot nem utasítom el, azt bajban, nyomorban is tudásom legjava szerint elvégzem.

Szemét örökre 2023. augusztus 12-én hunyta le szerető felesége ölelő karjai között.

Ahogy eltávozott testvérünk életében, így a mi életünkben is a testi-lelki gyarlóságaink miatt az életünk csak töredékes lehet. Isten kegyelme tudja pótolni, tudja jóvá tenni a hiányokat. E

világon nyomorúságotok lesz, mondja Jézus, de bízzatok, én meggyőztem e világot. Bízunk kell! Hisszük, hogy Isten mindezek által formálta, készítette testvérünket is.

Aki vallást tesz rólam. Életünk mindenképpen egy hitvallás. De miről, kiről tanúskodik? Csak földi, mulandó dolgokról? Mi az, ami megmarad, mi az, amit viszünk? Nem is az a fontos, amit az emberek mondanak, ahogy az emberek minősítenek minket, hanem az, amit Krisztus mond rólunk. Ő megmutatta az ő szeretetét irántunk abban, hogy amikor bűnösök voltunk, meghalt értünk: bocsánatot szerzett, megigazított. Hogyan válaszolunk erre a szeretetre? Az életnek a nagy kérdése ez. Minden egyéb másodlagos ehhez képest. Lámpások vagyunk, hogy a Krisztus világosságát hordozzuk, követek vagyunk, hogy jóságát, szeretetét adjuk tovább, hogy felismerjék őt rólunk az emberek, szebbé tegyék ezt a világot és részünk legyen Isten országában dicsőségében.

Gyászoló testvérek, adja Isten, segítsen Lelke által, hogy Krisztusról vallást tevő életetek legyen! Búcsúzzatok hittel, reménységgel! Így búcsúznak tőle mély fájdalommal: Felesége, Gyermekai és azok Családjai, Unokák és Dédunokák, Testvérei és azok Családjai, Sógorai, Sógornői és azok Családjaik. Nászai és nászasszonyai és azok Családjai. Búcsúznak munkatársak, barátok, szomszédok, ismerősök és mindenki, aki szerette Őt.

Az Ige szavával vigasztallak titeket gyászoló gyülekezet: Isten békessége uralkodjék szívetekben. Ámen.

Ima: Urunk, örökkévaló, irgalmas Istenünk, a búcsúzásnak ebben az órájában megvalljuk előtted állva, hogy annyi félelem szorongat minket. Gyarló, esendő emberek vagyunk, és sokszor olyan nehéznek tűnik az élet terhe, olyan bizonytalannak a jövő, megterheltek egymáshoz való viszonyunk, ingadozónak a hitünk és olyan reménytelenül fájdalmasnak az elválás. Köszönjük, hogy Hozzád jöhetünk biztatásért. Hálát adunk, hogy mindezek között Krisztus Urunk biztató szavát hallhatjuk, aki vállalta sorsunkat, megismerte emberi életünk szenvedéseit, mélységeit, kísértéseit, rettegéseit, a legnagyobb szenvedést, sőt a halált is megtapasztalta, hogy győzelmes Úrként nekünk valóban reménységünk lehessen Őbenne. Mennyei Atyánk, olyan nagy titok az életünk, annyi érthetetlen, fájdalmas rejtély, kérdés van benne, de olyan felemelő volt azt hallani az igéből, hogy a legnagyobb titkot kijelentette Krisztusban: ez pedig arról szól, hogy megváltottál minket, hogy szeretetben hordozol, és megtartasz kegyelmedben a legnagyobb nehézségek, betegség között is. Köszönjük, hogy ez az igazság lett nyilvánvalóvá elköltözött testvérünk életében is születésétől kezdve élete utolsó pillanatáig: nehéz gyermekkorában, családalapításában, övéiért való fáradozásában, küzdelmében és hitében, bizodalomban, az áldásokban, amiket neki adtál, amit által adtál másoknak: családnak, gyülekezetnek, de -a betegségben és a végső harcban is. Hálát adunk ennek a 81 esztendőnek minden ajándékáért, és azért Istenünk, hogy előtted Krisztus szerelméért kimondhatatlanul értékes minden emberi élet. Add, hogy komolyan vegyünk a ránk bízott drága kincset, ne tékozzunk el azt a bűnnek szolgálva, önzésben, békétlenségben élve. Mert nem aranyon vagy ezüstön váltottál meg minket, hanem egyszülött fiad, Krisztus drága, szent vére által. Segítség minket Szentlelked erejével, hogy egész életünkkel vallást

tegyünk a mi megváltó Urunkról: a békességre igyekezve, szeretetben élve, Krisztus világosságát, jóságát hordozva! Könyörülj gyászoló testvéreinken, légy vigasztalójuk, támaszuk, add nekik bölcsességedet, békességedet és áldásaidat! Adj nekik tőled való, szép jövőndőt itt a földön, és örök életet a te országodban! Ezt munkáld mindnyájunk életében, Jézus Krisztusért! Ámen.

Mondjuk el együtt a mi Urunk Jézus Krisztusról tanult imádságot: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tied az ország, a atalom és a dicsőség mindörökké. Ámen

Feleljünk énekszóval az Úrtól jött vigasztalásra, énekeljük a 295. dicséretet: Jézusom ki árva lelkem megváltottad véreddel